

opusdei.org

Treball ordinari i com s'ha de santificar (II): barrets

La Donata dissenya barrets en un famós taller de Roma. Molts dels seus dissenys es fan servir en produccions cinematogràfiques internacionals.

13/10/2020

A moltes pel·lícules el tipus de vestuari que utilitzen els actors consisteix, entre altres coses, en una

peça que els cobreix el cap. Es tracta, per exemple, de barrets d'ala ampla, corones, diademes o cascos amb diversos acabats.

La feina de la Donata consisteix precisament a dissenyar aquest tipus de peces, sovint amb l'assessorament de grans dissenyadors de Hollywood i d'altres llocs del món: “Després de treballar durant 15 anys en un taller de roba per a núvies —explica la Donata— em van contractar en un taller especialitzat en barrets”.

Dels vestits de carnaval a sant Joan Pau II

Què cal fer per arribar a ser dissenyadora? Doncs, com passa en moltes altres professions, hi pot ajudar una certa predisposició natural: “La meva mare tenia una màquina de cosir —diu la Donata— i, quan jo encara era jove, dissenyava disfresses per als meus nebots. En una ocasió vaig venir a Roma de

vacances i una cosina meva em va convèncer que busqués una feina aquí: llavors van veure les meves habilitats manuals i em van contractar”.

Va tenir la sort de dissenyar un barret per al Papa Joan Pau II. A Roma va conèixer una persona de l'Opus Dei, numerària auxiliar, que solia anar a la mateixa piscina que la Donata: “Em va portar al centre d'Oikia —recorda la Donata— i em va impressionar veure-hi tanta gent alegre, gent que intentava ser feliç allà on era, a la seva feina, al seu lloc. Poc després, vaig demanar l'admissió a l'Opus Dei com a agregada”.

En aquell moment, la Donata treballava en un taller de pentinat, confecció de barrets i vestits de núvia, i va tenir la sort de dissenyar un barret per al Papa Joan Pau II. Després de la mort del propietari del taller, a la Donata la van contractar

al Laboratori Pieroni, on treballa avui.

Un món professional dur

Tot i que és una professió creativa, l'ambient de treball en què es mou la Donata és molt dur. Hi ha molta competència, tant entre col·legues com entre tallers, i el sou no és especialment generós. D'altra banda, no és habitual que es reconegui el treball que s'ha fet, tot i que quan aquest reconeixement arriba va acompanyat d'una emoció inoblidable: “Com aquella vegada — recorda la Donata— en què un dissenyador que havia guanyat un Oscar al millor vestuari em va felicitar pel meu disseny”.

“Quan vaig començar a treballar al nou taller, no vaig amagar el fet que era cristiana, i vaig intentar transmetre la bellesa de la fe als meus col·legues, però a canvi vaig rebre, sobretot, crítiques. Al principi

—admet la Donata— aquests comentaris em feien mal, però amb el temps vaig aprendre a somriure i a no donar-los importància, tot i que hi va haver moments difícils, com quan vaig trobar la imatge de sant Josepmaria que guardava a la meua taula de treball tota esquincada, o quan va desaparèixer el petit crucifix que guardava dins d'una caixa per recordar d'oferir el treball per intencions concretes.”

Les agulles del rosari

Com tota la gent que treballa, la Donata també té coses per les quals sent preferència: “M’encanten les flors, i quan s’han de fer flors de tela, per exemple per a un barret de dona, se m’il·luminen els ulls”.

Al taller no hi ha finestres i la llum és totalment artificial, així que aquesta llum cal portar-la de casa: “Intento anar a missa cada dia —explica la Donata— i sé que aquesta gràcia

d'alguna manera s'ha de compartir amb els altres, no pot ser només per a mi. Faig la feina que m'agrada i intento estar sempre de bon humor. De vegades, mentre treballo, reso el rosari: clavo deu agulles en un coixí de costura i les vaig traient d'una en una per cada avemaria”.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/article/treball-ordinari-i-com-sha-de-santificar-barrets/> (06/04/2025)